

Hồi 71

Trước kiêu ngạo sau cung kính

Thanh Lam trợn to đôi mắt lên, tia ra hai luồng ánh sáng phần nộ và đáp:

- Đường Thiên Sinh xảo quyệt và ác độc thực. Y hy sinh tính mạng của hai tên đệ tử để ám hại chúng ta...

Chàng vừa nói vừa móc túi lấy hai cái danh thiếp ra thuận tay búng một cái hai cái thiếp ấy đã tách thành muôn mảnh ngay.

Bấy lâu nay Bạch Mai chưa hề thấy Lam đại ca tức giận như thế này cả. Khi nàng vừa nghe chàng nói đã bị Đường Thiên Sinh ám hại, liền giật mình kinh hãi, vội hỏi tiếp:

- Lam đại ca.. . ô! Hai cái thiếp ấy có tẩm thuốc độc ư?

Nàng vừa hỏi vừa móc túi lấy ra ba cái là Thúy Diệp Chu Lan ra, đưa cả vào tay của Thanh Lam và nói tiếp:

- Lần trước đại ca trúng phải thuốc độc của Đường Thiên Sinh, nhờ có thứ là này mà chữa khỏi. Đại ca mau mau nhai một lá đi, sẽ được vô sự liền.

Thanh Lam vừa cười vừa đáp:

- Thúy Diệp Chu Lan là vật báu hiếm có, để phòng lúc cứu cấp. Ngu huynh trúng độc nhẹ và trong túi lại có Hồng Hoàng Châu của Liễu lão trượng cho mượn, vậy nhân dịp này thử đem ra xử dụng xem có công hiệu không?

Thấy chàng nhắc nhở tới Hồng Hoàng Châu, Bạch Mai cao hứng vô cùng nói tiếp:

- Ủ, phải đấy. Nếu đại ca không nói tới, suýt tý nữa em quên bẵng mất hạt châu, một trong tứ bảo của nhà họ Đường. Đại ca mau đem ra thử xem đi.

Nói tới đó, nàng lại đưa mắt nhìn xem mấy cái lá Chu Lan và nói tiếp:

- Không, Lam đại ca, Thúy Diệp Chu Lan này không những giải được bách độc mà còn chữa được nội thương. Em còn ba cái lá tất cả, chúng ta mỗi người giữ một lá nhé?

Thanh Lam đã biết tính nàng, mình không nhận cũng không xong, nên chàng cầm lấy một lá bỏ vào túi tiền.

Tiểu Hồng cũng biết là linh dược hiếm có nàng định từ chối không dám nhận, nhưng thấy Bạch Mai đã đưa tới, nàng đành phải đỡ lấy tâu lá ấy.

Lúc ấy Thanh Lam đã móc túi lấy cái hộp ngọc đựng Hồng Hoàng Châu ra, chàng mới hé mở cái nắp hộp đã có mùi Hồng Hoàng Châu bốc lên, xông thẳng vào mũi. Chỉ trong nháy mắt trong người đã thấy dễ chịu ngay và không còn thấy nóng hổi như trước nữa.

Chàng mở hẳn nắp ra xem kỹ, mới hay trong hộp có một cái túi tơ dệt bằng kim tuyến, trong túi có đựng một hạt châu vàng khè, to bằng đầu ngón tay cái, mùi thơm ở hạt châu ấy tỏa ra.

Chàng vừa nhìn hạt châu, vừa nghĩ thầm:

“Người ta đã dùng túi đựng như thế này, chắc là dùng để treo ở trên ngực”

Chàng đưa cho Bạch Mai và Tiểu Hồng hai người xem qua một lượt, rồi chàng lại bỏ vào trong hộp đây lại và cất vào trong túi ngay.

Bạch Mai thấy chàng lại cất hạt châu ấy đi, liền giặc nhiên hỏi:

- Sao đại ca không dùng hạt châu ấy để giải độc mà lại cất đi như vậy?

Thanh Lam đáp:

- Liễu lão trượng đã cho hay, bất cứ trong người trúng phải chất độc gì, chỉ cần đưa lên mũi ngửi một cái, chất độc trong người đã giải hết liền. Vừa rồi tôi đã ngửi nó rồi.

Bạch Mai kinh ngạc hỏi tiếp:

- Hồng Hoàng Châu linh hiệu đến thế cơ à? Lam đại ca đã khỏi hẳn rồi ư?

Thanh Lam mỉm cười đáp:

Nếu nó không linh hiệu như thế, thì làm sao được gọi là Đường môn tứ bảo cơ chứ?

Tiểu Hồng cũng xen lời hỏi:

- Nghe lời nói của Liễu lão trượng, thì ba vật báu kia như Độc bào với Lan Can trượng chỉ trị có chất độc rất mạnh thôi chứ có nghĩa lý gì đâu, phải không đại ca?

Ba người vừa đi vừa trò chuyện. Khi vừa đi vòng qua một eo núi, lại gặp thấy hai đại hán áo đen đang đứng ở cạnh đường. Trông thấy ba người, chúng tỏ vẻ ngạc nhiên, vội cung kính vái chào và nói:

- Tiểu nhân thừa lệnh chưởng môn ở đây cung kính đợi chờ đại giá của ba vị.

Thanh Lam không biết Độc Trận Đồ lại muốn giở trò nghề gì nhưng trong người mình đã có Hồng Hoàng Châu, chàng không còn sợ hãi gì hết, liền lạnh lùng hỏi:

- Độc cung ở đâu? Còn phải đi bao xa mới tới?

Một đại hán áo đen đáp:

- Vạn Độc cung ở cách đây không xa, mời ba vị cứ theo tiểu nhân đi.

Nói xong hai đại hán ấy liền tiến thẳng vào trong rừng rậm.

Thấy khu rừng này rất rậm rạp và không có lối đi, Thanh Lam đã hoài nghi rồi, nên chàng đưa mắt ra hiệu cho hai nàng bảo hai người phải cẩn thận đề phòng.

Vào tới trong rừng, chàng đưa mắt ngắm nhìn bốn xung quanh thì hai đại hán nọ đã thấp sáng hai bó đuốc, và quay người lại nói:

- Phía đằng trước là một con đường hầm tối om, nhưng đã có anh em tiểu nhân cầm đuốc dẫn đường cho ba vị. Ba vị cứ yên tâm, trong đường hầm này không có mai phục gì đâu.

Vừa đi khỏi mười mấy trượng đã đến một con đường hầm mòn, hai bên là vách đá, chỉ vừa đi lọt hai người, và địa thế cứ thấy dốc dần lên, có lẽ đây là một khe núi, rồi do nhân công đục thành con đường này. Thanh Lam vừa đi vừa để ý xem thấy không có gì khả nghi hết.

Đi độ một tiếng đồng hồ mới ra khỏi con đường mòn đó, liền tới một bãi đất rộng hình cái chậu, bốn xung quanh là núi cao bao vây, hai bên đường rất nhiều những bông hoa rừng ngũ sắc mùi thơm ngào ngạt, bướm bay phát phối trên những khóm hoa trông rất đẹp mắt. Ở giữa bãi đất có con đường đá trắng, đường ấy đi thẳng xuống dưới chân núi. Cuối đường có một trang viện rất nguy nga.

Giữa lối đi còn có một cái cổng vào bằng đá rất nguy nga trên có bốn chữ vàng thật lớn: “Vạn Độc Chi Cung” trông rất oai vệ.

Bạch Mai ngắm nhìn phong cảnh nơi đó một hồi, rồi nói với Thanh Lam rằng:

- Lam đại ca, xem phong cảnh nơi đây có đẹp không? Còn hơn Trường Hận Cốc nhiều lắm.

Tiểu Hồng lạnh lùng xen:

- Đẹp đẽ thì để làm gì? Chả qua chỉ là nơi chứa đựng những trò như bản đó thôi.

- Hà hà... ba vị tới cũng nhanh chóng thực. Mỗ đợi chờ đã lâu lắm rồi.

Giọng nói và tiếng cười khàn khàn vừa vọng tới Thanh Lam đã thấy sau cổng vào có một người vừa lùn vừa béo bước ra.

Chàng đã nhận ra đó chính là Thiết Toán Bàn Thần Khương Nhân lão đại của Yên Sơn Song Kiệt và đã bị chết đuối rồi không ngờ y vẫn còn sống sót như vậy. Chàng hơi chần chờ một chút rồi lạnh lùng đáp:

- Tưởng là ai, ra là Khương lão Đại. Không ngờ số của bạn lại hên đến như thế?

Khương Nhân cười vẻ giận dữ, gượng đáp:

- Mỗ đợi ơn của thiếu hiệp nhưng may mắn lại không bị chết đuối. Hà hà, người buôn bán chúng tôi bao giờ cũng trọng nhất về vấn đề Nhất bản vạn lợi. Phên này tuy vỡ hết vốn liếng nhưng cũng may thiếu hiệp lại dẫn thân đến tận cửa.

Thấy bộ mặt của Khương Nhân, Tiểu Hồng đã ghét rồi, nên nàng cười nhạt và xen lời nói:

- Chúng ta dẫn thân đến tận cửa thì sao? Đừng nói tòa Độc cung nho nhỏ này, dù có là đầm rồng hang hổ đi chăng nữa bốn cô nương cũng không coi vào đâu hết.

Khương Nhân nhìn Tiểu Hồng một cái, rồi vẫn tủm tỉm cười và đáp:

- Đâu có, đâu có. Nếu cô nương với Giang thiếu hiệp ba vị mà không có tài ba hơn người thì đâu dám đến núi Hùng Nhĩ này.

Nói tới đó, y lại nhún vai, cười khì một tiếng và tiếp:

- Vạn Độc cung của chúng tôi có phải là đầm rồng hay hang hổ hay không, cô nương tới đó rồi sẽ biết. Ba vị tới đó là khách, mỗ chỉ đại biểu cho gia sư ra đây để nghênh đón tân khách đấy thôi.

Bạch Mai là người kém kinh nghiệm giang hồ trông thấy Khương Nhân có bộ mặt thật thà, tươi cười như vậy lại tưởng y là người tử tế, vội xen lời nói:

- Phải đấy chúng tôi đến đây kiếm Đường Thiên Sinh với lão già họ Ngô, người đi gọi hai người ấy ra đây đi. Chỉ có thể thôi chứ không việc gì đến người cả.

Khương Nhân vội gật đầu đáp:

- Cô nương đã dạy bảo, mỗ xin tuân lệnh ngay. À, gia sư với tề sư bá đang ở Vạn Độc cung đợi chờ ba vị đấy. Mời ba vị cứ theo mỗ đi sẽ tới liền.

Nói xong, y dẫn ba người đi thẳng đến tòa nhà nguy nga kia.

Trước cửa, hai bên có đặt hai con sư tử bằng đá, có vẻ như nhà của một nhà thế phiệt vậy. Con sư tử bên trái tuy vẫn đứng chầu như con bên phải, nhưng nơi ngang lưng đã bị người nào dùng kiếm chặt gãy đôi. Con sư tử này nặng hàng mấy nghìn cân bằng chất đá cứng rắn như vậy, thân hình đồ sộ như thế, không hiểu ai lại có tài chỉ một nhát kiếm đã chém nó đứt làm đôi như thế, công lực của người đó đã kinh người mà lại dám vượt râu cọp ở trước Độc Cung như thế ắt không phải là tay tầm thường.

Bọn Thanh Lam ba người theo Khương Nhân đi thấy ở hai bên cửa mỗi bên có tám tên đại hán áo đen đứng nghiêm để nghênh đón.

Khương Nhân dẫn ba người đi qua một cái sân lớn lại tới một tòa đại sảnh, trước thềm đã thấy có một người có đôi mắt tia ra luồng ánh sáng xanh biếc, chói lọi như điện. Người này chính là Bích Mục Thiên Thử Đường Thiên Sinh, người chưởng môn của Tây Xuyên Đường môn.

Một người khác mặc áo bào màu vàng rất lớn rộng, mặt đỏ như chàm, râu trắng xoá, người này chính là Phi Thiên Ngô Tán Đình, nhất là cái áo bào màu vàng rất lớn rộng của y như là tơ mà không phải là tơ, có ánh sáng chói lọi làm loé mắt mọi người.

Thanh Lam thấy vậy thầm nghĩ:

“Có lẽ cái áo vàng này của y là Độc Bào, một trong tứ Bảo của Đường môn cũng nên?”

Vì vậy nên chàng để ý nhìn cái áo bào ấy một vài lần trong lòng lại nghĩ tiếp:

“Lạ thật. Chúng đã biết chúng ta tới, mà suốt dọc đường lại còn giở những trò giáo hoạt ra như thế. Và sao không thấy Đường Thiên Sinh cầm cây gậy Lan Can. Ô! Sao cả Ngô Tán Đình cũng tay không thế này?”

Chàng đang suy nghĩ thì Thiên Sinh đã ngừng mặt lên trời vừa cười vừa nói:

- Hoành Thiên Nhất Kiếm Giang thiếu hiệp đã giáng lâm hạ sơn, kiến Vạn Độc cung này được vẻ vang vô cùng. Lão phu ra

ngheh đón hơi chậm mong thiếu hiệp hãy lượng thứ cho. Mời bai vị vào trong khách sảnh xơi nước.

Thanh Lam thấy đối phương ra tận cửa ngheh đón mình một cách thân mật, làm như ngheh đón một người bạn thân như vậy, trong lòng càng thấy thắc mắc thêm.

Bạch Mai vội tiến tới gần, khẽ hỏi chàng rằng:

- Lam đại ca, họ lễ phép như vậy chúng ta có nên ra tay tấn công họ không?

Thanh Lam biết cô em này rất kém kinh nghiệm giang hồ và cũng không biết lễ phép gì hết, nên vội kéo tay áo nàng một cái, rồi chấp tay vái chào Thiên Sinh, đáp:

- Tiểu sinh với hai tiểu muội tới đây bái sơn, lại phiền lão trượng ra ngheh đón như vậy, trong lòng rất không yên.

Mọi người lần lượt đi vào trong sảnh. Vừa ngồi xuống xong, đã có đại hán áo đen bưng nước ra mời.

Thanh Lam chỉ cầm chén lên lấy lệ thôi chứ không dám uống.

Tất nhiên vì Thiên Sinh là người xử dụng độc khét tiếng giang hồ, lần trước ở Trường Hận Cốc chàng chỉ mới gặp mặt y chốc lát đã bị trúng độc mê man bất tỉnh liền. Lần này đích thân vào trong hang hổ, trà nước của kẻ địch thể nào mà chả có thuốc độc, nên chàng đâu dám uống hùm nào.

Tán Đình thấy vậy liền cười nhạt, nói:

- Giang thiếu hiệp, chẳng lẽ chúng tôi tiếp khách lại ngấm ngầm giở thủ đoạn bất kính như vậy đối xử với các tân khách hay sao?

Thanh Lam thấy Tán Đình nói trúng tâm sự của mình, mặt đỏ bừng, nhưng chàng vẫn lớn tiếng cười, đáp:

- Trên giang hồ mưa bão bất thường, lòng người khôn lường. Lúc tiểu sinh mới vào núi, suýt tý nữa đã trúng phải chất độc ở trên hai cái danh thiếp của hai lão trượng rồi, như vậy tiểu sinh không đề phòng sao được?

Thiên Sinh nghe nói liền cười khinh và đỡ lời.

- Độc danh thiếp của anh em lão phu, người trên giang hồ coi như là vật báu vậy, nhưng không ai dám giơ tay ra đỡ lấy hết, đó là sự thật nó như thế. Còn thiếu hiệp ở xa tới là khách, Vạn Độc cung này tuy nổi tiếng về sử dụng chất độc nhưng không khi nào lại bỏ

ngâm thuốc độc vào trong nước trà như vậy điều này thiếu hiệp có thể yên tâm.

Thanh Lam không chịu lép vế, lớn tiếng nói tiếp:

- Lão trượng nói như vậy, thì ra tiểu sinh đã có lòng tiểu nhân ngờ lòng quân tử như vậy phải không?

Nói xong, chàng cầm chén nước lên uống cạn luôn.

Tiểu Hồng vội ngăn cản nhưng đã muộn rồi.

Thiên Sinh quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồng rồi hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương còn chưa tin lão phu hay sao?

Tiểu Hồng không thềm trả lời, cứ chăm chú nhìn vào mặt Thanh Lam và nói:

- Lam đại ca, chúng ta đến núi Hùng Nhĩ này, được hai vị lão trượng tiếp đãi tử tế như thế, vậy đại ca có việc gì muốn nói thì cứ việc nói trắng ra cho hai vị lão trượng nghe đi.

Đường Thiên Sinh cười ha hả đáp:

- Cô nương này nhanh nhẩu lắm, lão phu đang muốn biết ý định của ba vị.

Thanh Lam uống xong chén nước ấy thấy thơm tho lắm và cũng không thấy có vẻ gì khó chịu cả, chàng vận hơi điều tức ngậm thử xem, mới hay Đường Thiên Sinh không nói dối, trong nước trà của y không có chất độc thực.

Lúc này chàng mới yên tâm, vội nói tiếp:

- Anh em tiểu sinh đi hàng ngàn dặm tới đây là muốn hỏi thăm lão trượng về một người, không ngờ đi đến Vu Giáp thì...

Thiên Sinh vội xoa tay ngắt lời chàng và xen lời hỏi:

- Câu chuyện Vu Giáp lão phu cũng biết đại khái, nhưng việc đã qua rồi, thiếu hiệp khỏi cần phải nói nhiều làm chi. Không biết thiếu hiệp tới đây định hỏi thăm ai thế?

Bọn Thanh Lam ba người yên chí mời lên Vạn Độc cung, phen này thể nào cũng phải đấu một trận thấy Thiên Sinh và Tán Đình không cầm võ khí, chàng lại cho đối phương cố ý làm ra vẻ đường hoàng thôi, nhưng bây giờ chàng lại thấy Thiên Sinh đối với môn hạ đệ tử bị giết chết rất nhiều ở Ngũ Can Mã Phế giáp như vậy, mà không coi là một việc quan trọng, chàng lại càng ngạc nhiên thêm.

Thiên Sinh với Tán Đình có phải là những kẻ tầm thường ở trên giang hồ đâu? Bị thiệt thòi như vậy, nay kẻ địch đã đến tận cửa

mà lại chịu lép vế như thế, thực là một sự quái dị không thể tưởng tượng được.

Thái độ trước kiêu ngạo sau cung kính như thế của anh em Thiên Sinh khiến Thanh Lam càng không hiểu thêm. Chàng ngẩn người trong giây lát rồi mới nói tiếp:

- Câu chuyện này nói ra thì dài lắm, nguyên nhân là vợ chồng Thôi Văn Úy, cao túc của Nam Quái, Bắc Tàn hai vị lão tiên bối bị môn hạ của Đường lão trượng bắt cóc ở Tảo Dương. Lúc ấy tiểu sinh lại tưởng lầm là Thiên Lý Cô Hành Khách, nên mới đuổi theo lên Trường Hận Cốc.

Đường Thiên Sinh nghe nói tới đó, mặt hơi biến sắc ngạc nhiên hỏi:

- Nam Quái, Bắc Tàn đã quy ẩn mấy chục năm nay rồi, bây giờ hai người vẫn còn sống ở trên đời ư?

Nói tới đó, y lại lắng tai nghe Thanh Lam kể tiếp:

- Sau tiểu sinh gặp vợ chồng Thôi huynh. Thôi huynh có nói, sư tỷ của tiểu sinh là Hồng Tuyến tưởng lầm tiểu sinh đã bị lão trượng bắt, liền một mình đi Tứ Xuyên, tiểu sinh sợ đôi bên hiểu lầm, nên mới theo dõi tìm kiếm tới đây.

Thiên Sinh nghe tới đây mặt lại biến sắc, y trợn tròn xoe đôi mắt xanh biếc lên nhìn Tiểu Hồng, rồi lại hỏi tiếp.

- Hồng Tuyến nào? Có phải Giang thiếu hiệp nói con nhãi mặc áo đỏ, tay cầm thiết tỳ bà đấy không?

Thanh Lam vội đáp:

- Người đó chính là sư tỷ của tiểu sinh đấy.

Thiên Sinh mặt càng khó coi thêm, lạnh lùng nói tiếp:

- Con nhỏ ấy có đến qua đây, nó cậy là môn hạ của Côn Luân lão nhân, cứ bắt lão phu phải trao trả người cho nó. Lão phu vì nể mặt sư trưởng nó nên mới không chấp nhận. Không ngờ trước khi đi, con nhãi ấy lại chém con sư tử đá để ở trước Vạn Độc cung ra làm đôi.

Thanh Lam biết Hồng Tuyến đã tới đây rồi, chàng vội hỏi:

- Thế lão trượng có biết chị ấy đi đâu không?

Thiên Sinh lạnh lùng, đáp:

- Thiếu hiệp hỏi lão phu, lão phu biết hỏi ai đây?... Lão phu phong thanh thiếu hiệp là đệ tử ký danh của Côn Luân lão nhân, Côn Luân lão nhân vừa là người lớn tuổi, vừa là người đức cao vọng

trọng của võ lâm, nên lão phu ngưỡng mộ đã lâu. Ngờ đâu thiếu hiệp lại cứ làm khó dễ Đường môn hài, nếu lão phu để yên, thiên hạ giang hồ lại tưởng là lão phu sợ Côn Luân...

Nghe giọng nói của Thiên Sinh, Thanh Lam biết y có vẻ hãi sợ Côn Luân Lão Nhân, nhưng lại không chịu cam tâm lép vế. Vì vậy đối với mình y chưa dám làm gì vội nên chàng không đợi đối phương nói dứt, đã lớn tiếng cười và đáp:

- Tuy tiểu sinh được liệt vào đệ tử ký danh của Côn Luân lão nhân, nhưng tiểu sinh lại là môn hạ của phái Không Động. Đạo lý của giang hồ thì người nào làm, người ấy phải chịu trách nhiệm. Từ khi tiểu sinh bước chân vào giang hồ đến giờ lấy chưa dám lấy sư môn ra mà tự phụ, và cũng không bao giờ khoe khoang mình là môn hạ ký danh của Côn Luân lão nhân. Lão trượng khởi phải lo ngại về điều đó.

Thiên Sinh gật đầu nói tiếp:

- Xuất thân lai lịch của thiếu hiệp như thế nào, tất nhiên lão phu biết rõ lắm, nhất là kiếm trấn Vương ốc Tản Nhân, chưởng đầu Võ Lâm Tam Tuyệt đã đồn âm giang hồ và đã gây được mỹ danh Hoàn Thiên Nhất kiếm, nhưng lão phu vẫn nhắc nhở cho thiếu hiệp hay, Vạn Độc cung ở núi Hùng Nhĩ này không phải là chỗ để xông pha như thiếu hiệp tưởng tượng đâu.

Thanh Lam cười ha hả, đứng dậy chấp tay chào và nói:

- Tiểu sinh chuyên tâm đến đây bái sơn, tất nhiên là phải muốn dứt khoát những chuyện cũ cho xong. Chẳng hay lão trượng muốn chỉ giáo như thế nào, xin cứ cho biết?

Thiên Sinh cười vẻ quái dị, từ từ xua tay, đáp:

- Giang thiếu hiệp hãy ngồi chơi đã, lão phu còn có chuyện này muốn nói với thiếu hiệp nữa.

Thanh Lam đành phải ngồi xuống:

- Xin lão trượng cứ nói.

- Đệ tử của Đường môn đi lại trên giang hồ, chưa bao giờ bị ai hà hiếp cả. Nói tự phụ chút, quả thực không ai dám vượt râu cọp hết, nhưng với Giang thiếu hiệp và lệnh sư tỷ Hồng Tuyền, thì môn hạ của lão đã bị thương và bị chết mười mấy người. Điều này chỉ trách chúng, ngày thường học nghệ không tinh xảo chết còn oán ai sao được? Nhưng lão phu là một người chưởng môn, bắt buộc phải hỏi tới. Tuy vậy lão phu không muốn tổn thương hòa khí của Côn Luân,

Không Động và Đường môn, nên lão phu mới nghĩ ra được một kế để giải quyết, không biết Giang thiếu hiệp có tán thành không?

Thanh Lam thấy Thiên Sinh nói như vậy liền nghĩ:

“Lão già này gian xảo thực. Sợ méch lòng Côn Luân và Không Động lại sợ người giang hồ bảo y là nhút nhát, nên mới đặt sẵn một mưu kế để mình tự động chui vào trong lưới của y”

Nghĩ đoạn, chàng vội đáp:

- Không biết lão trượng có việc gì định chỉ giáo, xin lão trượng cứ cho hay?

Thiên Sinh cười gằn, nói tiếp:

- Lão phu có bày một cái trận ở trong Vạn Độc cung này. Trận ấy tên là Độc Trận Đồ. Quý hồ thiếu hiệp với hai cô nương đây có thể đi qua được cái trận nho nhỏ ấy thì những chuyện dĩ vãng của chúng ta sẽ coi như là không có.

Thấy đối phương nói một cách trịnh trọng như vậy, Thanh Lam đoán chắc Độc Trận Đồ này ắt không phải là một trận thường, nhưng đối phương đã thách thức như vậy thì dù sao bọn mình cũng phải xông pha một phen. Huống hồ mình đã mượn được Hồng Hoàng Châu đem theo, chuyên khắc bách độc, thì còn sợ gì Độc trận ấy nữa. Dù nó có lợi hại đến đâu cũng không thể giam giữ nổi bọn mình đâu.

Chàng quyết định như vậy, đang định lên tiếng, thì Tiểu Hồng đã cười nhạt nói tiếp:

- Độc Trận Đồ nào có phải là đầm rồng hang hổ Lam đại ca, chúng ta chẳng có việc cần phải làm là gì? Nếu vậy, ta nên đi luôn vào trong đó để được thưởng thức ngay đi. Công việc ở đây xong xuôi, chúng ta còn phải làm việc kia ngay.

Bạch Mai cũng xen lời nói:

- Phải đấy! Không biết chị Lan bây giờ ra sao? Chúng ta phải mau đi qua Độc Trận Đồ để còn sớm được gặp lại chị ấy chứ?

Đôi mắt xanh của Thiên Sinh tia ra hai luồng ánh sáng xanh biếc, rồi y cười vẻ gian xảo, nói tiếp:

- Độc Trận Đồ này của lão phu, tuy không phải là đầm rồng hang hổ thực, nhưng lão cũng đã tốn hết bình sinh tâm huyết mới xếp đặt thành. Chỉ e...

Y chưa nói dứt thì đã có một đại hán áo đen vội vàng chạy vào, rí tai y khẽ nói mấy châu, mặt y bỗng biến sắc tức thì.

o0o